

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΣΙΩΝ

Τήν Κυριακήν, 28^{ην} Σεπτεμβρίου /11^{ην} Ὀκτωβρίου 2020, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προεξήρξε θείας Λειτουργίας ἐπί τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ μοναστικοῦ βίου καί τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τόν ἐπί τοῦ λόφου τῆς Ἁγίας Σιών, συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Σχολάρχου καί Γέροντος Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου Ματθαίου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου, τοῦ διακόνου Συμεών καί ψάλλοντος τοῦ κ. Γκοτσοπούλου.

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦτον, τόν κτισθέντα ὑπό τοῦ Παρασκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου μεταξύ τῶν ἐτῶν 1905-1911, στεγάζεται ἡ Πατριαρχική Σχολή ἀπό τό 1970, λειτουργοῦσα ἀπό δεκαετιῶν ὡς Γυμνάσιον καί Λύκειον, ἀκολουθοῦσα τό πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Ἑλλάδος, ὁ τίτλος τῆς ὁποίας παρέχει τό δικαίωμα εἰσόδου εἰς τά Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα . Εἰς ταύτην φοιτοῦν σήμερον δέκα καί τρεῖς μαθηταί, προετοιμαζόμενοι, ὅπως μετά τήν ἀποφοίτησιν αὐτῶν ἐλευθέρως νά ἐνταχθοῦν εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, διὰ νά ὑπηρετήσουν τά Πανάγια Προσκυνήματα εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τόν Ἀγιασμόν, ἵνα εὐλογήσῃ τό Νέον Σχολικόν Ἔτος 2020-2021 καί ἐπί τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὠμίλησε πρὸς τοὺς καθηγητάς καί τοὺς μαθητάς τῆς Σχολῆς, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα διὰ τῶν ἀκολουθῶν λόγων αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ἰδὼν δέ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε· θάμβος γάρ περιέσχεν αὐτόν καί πάντας τοὺς σύν αὐτῷ ἐπί τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων ἧ συνέλαβον... καί εἶπε πρὸς τόν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μή φοβοῦ· ἀπό τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν. Καί καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπί τήν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ», (Λουκ. 5,8-11), λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ σεπτῷ τούτῳ τόπῳ Σιών τῆς Ἁγίας, δηλονότι τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔνθα καί ἡ Πατριαρχικὴ Σχολή, ἵνα δοξολογικῶς προσφέρωμεν τήν ἀναίμακτον θυσίαν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ. Καί ἱκετευτικῶς δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ἀντικαταπέμψῃ ἡμῖν τόν ἀγιασμόν καί τήν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Καί εἶπε πρὸς τόν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μή φοβοῦ· ἀπό τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν». Μὴ φοβῆσαι Σίμων, ἀπό τώρα ἀντὶ ἰχθύων θά ἀλιεύεις ἀνθρώπους. Διὰ

τῶν λόγων τούτων «τὴν αἰσθητὴν ἀλιείαν εἰς νοητὴν μετέθηκεν ὁ Χριστός», λέγει ὁ ἐρμηνευτὴς Ζιγαβηνός.

Ἡ νοητὴ ἢ πνευματικὴ αὕτη ἀλιεία, τὴν ὁποίαν μετέθηκεν ὁ Χριστός εἰς τοὺς Ἀποστόλους δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀλιείαν, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τῶν ἱκανοτήτων τοῦ νοός. Μὲ ἄλλα λόγια, τὴν νοητὴν ταύτην ἀλιείαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι τὴν ἐπαιδεύθησαν, δηλαδὴ τὴν ἔμαθαν καὶ τὴν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν Χριστός καλεῖται διδάσκαλος, οἱ δὲ Ἀπόστολοι μαθηταὶ αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε», (Ἰωάν. 13,35) λέγει Κύριος. Καὶ ἀλλαχοῦ: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28, 19-21).

Καθίσταται σαφές, ὅτι ἡ μαθητεία, δηλονότι ἡ παιδεία εἶναι «ἡ πανοπλία καὶ τὰ ὄπλα τοῦ φωτός τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 6,11, Ρωμ. 13,12). Διὸ καὶ ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγων: «σύ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Β΄ Τιμ. 3, 14-15).

Τὰ ἱερά γράμματα, περὶ τῶν ὁποίων ποιεῖται μνησίαν ὁ θεῖος Παῦλος εἶναι αἱ ἅγιοι Γραφαί, αἱ ὁποῖαι ἐμπεριέχουν τὴν διὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων ἀποκαλυφθεῖσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους φωτιστικὴν καὶ σώζουσαν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ: «Γινώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», (Ἰωάν. 8,32), λέγει Κύριος. Καὶ διερωτώμεθα, ποία εἶναι αὕτη ἡ ἀλήθεια; Ἡ ἐν προκειμένῳ ἀλήθεια εἶναι ὁ σεσαρκωμένος καὶ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος, ὁ Χριστός, ὁ εἰπὼν «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», (Ἰωάν. 14,6).

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν κηρύττει καὶ εὐαγγελίζεται ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν εἰς τὸν αἰῶνα μένουσαν δικαιοσύνην κατὰ τὸ γεγραμμένον «ἐσκόρπισεν ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα», (Β΄ Κορ. 9,9 / Ψαλμ. 111,9). Ταύτην τὴν ἀλήθειαν τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ μαρτυρεῖ καὶ διακονεῖ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀγία Ἐκκλησία.

«Δράξασθε παιδείας μὴ ποτε ὀργισθῆ Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας», (Ψαλμ. 2,12). «Χρηστότητα καὶ παιδείαν καὶ γινῶσιν δίδαξον με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα». Καὶ ἀναλυτικώτερον: Δίδαξόν με τὸν κοινὸν νοῦν καὶ τὴν ἐπιστήμην (διὰ νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν), ἥτοι δὸς μοι τὴν χρηστότητα, ἱκανότητα τῆς γνώσεως καὶ διακρίσεως, ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. Ἰδοῦ, λοιπόν, διὰ τί ὁ σοφός Παῦλος κηρύττει λέγων: «πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρτισμένος», (Β΄ Τιμ. 16-17).

Σημειωτέον, ὅτι ὄχι μόνον αἱ θεόπνευστοι ἅγιοι Γραφαί ἀλλὰ καὶ ἡ διακριτικὴ χρῆσις τῆς θύραθεν παιδείας, δηλονότι τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, δύναται νὰ συμβάλῃ «ἵνα ἄρτιος [τέλειος καὶ ὑγιής] ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος» κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸν ἅγιον μάρτυρα καὶ φιλόσοφον Ἰουστίνον, ὁ ὁποῖος διετύπωσε τὴν γνώμην, ὅτι σπέρματα τοῦ Λόγου κατέστησαν τοὺς ἐθνικοὺς φιλοσόφους ἱκανοὺς «ἀμυδρῶς ὄραν τὰ ὄντα» καὶ νὰ διδάξωσι «σπέρματα ἀληθείας» καὶ προσθέτει: «Ὅσα οὖν παρά πᾶσι [τοῖς ἐθνικοῖς φιλοσόφοις] καλῶς εἴρηται,

ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ἐστὶ».

Τὰ δὲ «καλῶς εἴρηται» παρά τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἀφοροῦν εἰς τὴν θεῖαν καὶ ἄνωθεν σοφίαν. «Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία», κατὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον, «πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπεικὴς, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος», (Ἰακ. 3,17).

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ καὶ ἀγαπητοὶ μου μαθηταί, ἡ Γεραρά Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, γνωστὴ ὡς τὸ «Τάγμα τῶν Σπουδαίων», ἀκούουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ θεοῦ Παύλου: «τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῆ Χριστός ἐν ὑμῖν», (Γαλ. 4,19) οὐδέποτε ἔπαυσε μεριμνῶσα διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν τέκνων τοῦ ποιμνίου αὐτῆς εἰς ἅπασαν τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς.

Πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐπ' οὐδενὶ ὠλιγόρησε τῆς παιδείας, τοὔτέστιν τῆς μορφώσεως τῆς μελλούσης δυνάμεως αὐτῆς, δηλονότι τῶν νέων στελεχῶν αὐτῆς, τῶν ἀποφοιτῶντων ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς ταύτης Σχολῆς, στοιχοῦσα πάντοτε εἰς τὸ θεῖον τῶν Γραφῶν παράγγελμα: «Υἱέ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος», (Παροιμ. 3,11). Καὶ «μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν», (Παροιμ. 3,13).

Κατακλείοντες, εὐχόμεθα ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν οὐρανόθεν καταπεμφθέντος ἐπὶ τοὺς ἁγίους τοῦ Κυρίου Μαθητάς καὶ Ἀποστόλους ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἁγίας Σιών φωτίζοι τὴν διάνοιαν ὑμῶν καὶ κατευθύνοι τὰ διαβήματα τῆς παιδείας ὑμῶν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, πρεσβεΐαις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας